

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2021,
č. j. 134612/2021/KUSK/OLPPS/ZAV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2021, č. j. 134612/2021/KUSK/OLPPS/ZAV, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 8. 2021, č. j. OPŘ-DP/4010/20-20/DK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 3 zákona č. 361/2000

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 1. 7. 2020 v 15:46 hodin na dálnici D6 v km 10 ve směru jízdy na Prahu jako řidič motorového vozidla tovární značky VW, registrační značky 7AC 2277, v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecní úpravou na pozemní komunikaci na 130 km/h, jel rychlostí 174 km/h. Po odečtu povolené odchylky radarového zařízení 3 % jel nejméně rychlostí 168 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec nejméně o 38 km/h. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu, že správní orgány v rozporu s § 3 správního řádu nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce odkázal na argumentaci užitou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Věc byla podle žalobce vyřízena příkazem na místě, přičemž pokutu žalobce uhradil na místě. Na pozdější výzvu prvostupňového orgánu, aby tato tvrzení prokázal doložením pokutového bloku, žalobce reagoval sdělením, že jeho kopií nedisponuje a zákon mu neukládá povinnost takového doklady uchovávat. Žalobce uznal, že se důkazní břemeno skutečně přeneslo na něj, avšak odůvodnění napadeného rozhodnutí je absurdní, neboť žalovaný v něm konstatoval, že žalobce neprokázal své tvrzení, ale důkaz, kterým ho prokázat mohl, označil žalovaný za nadbytečný. Důkazní návrh na vyžádání a provedení příkazového bloku pak nevypořádal žalovaný vůbec. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016-29, ze které se podává, že správní orgán je povinen vypořádat se s tvrzeními obviněného ke skutkovým okolnostem případu a navrhovanými důkazy. Není sice povinen prověřit všechna tvrzení a provést všechny nabízené důkazy, ale pokud tak neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelně vysvětlit. A dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ve kterém soud klade důraz na to, že řízení o přestupku je ovládáno zásadou vyšetřovací.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl důkaz výsledkem členů zasahující hlídky. Dále uvedl, že podle toho, jak se věci obvykle dějí, je nepravděpodobné, hraničící s naprostou jistotou, že by policisté vystavili příkaz na místě, tedy přísně záúčtovatelnou ceninu, evidovanou a vydávanou jmenovitě jednotlivým policistům, vyinkasovali pokutu 2 500 Kč, o kterou se podělili, peníze neodevzdali a vystavený příkaz na místě, evidovaný doklad podle čísla, nezaevidovali. Žalovaný označil tvrzení žalobce za nevěrohodné. Podle žalovaného se jedná o přímé obvinění policistů z nezákonného jednání, a to trestného činu zřejmě zneužití pravomoci veřejného činitele. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný nevysvětluje, proč uvedený výslech navrhuje a co jím má být objasněno. Jestliže se domníval, že je výslech dvou svědků pro zjištění skutkového stavu potřebný, byl povinen prvoinstanční rozhodnutí zrušit, vrátit věc k novému projednání a provedení svědeckých výpovědí nařídit. Žalovaný pomíjí, že správní soud není „třetí odvolací instancí“, která má za úkol provádět dokazování namísto správních orgánů. Role soudu není nalézací, ale přezkumná. Provádět dokazování před správním soudem by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů. V této souvislosti odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2020, č. j. 44 A 33/2019-24, ve kterém soud vysvětloval, že i když souzená věc není nijak skutkově složitá a skutková zjištění je možné

učinil toliko na základě správního spisu, soud tato zjištění učinit nemůže, protože nemůže být tím, kdo poprvé rozhodne o vině žalobce. Soud v rozsahu žalobních námitek zkoumá, zda správní orgány neporušily veřejná subjektivní práva obviněných osob (resp. osob uznaných vinnými). Není nalézacím orgánem. Žalobce namítal uhrazení pokuty příkazovým blokem již v průběhu správního řízení a opakovaně se domáhal provedení důkazů v této věci. Podstatou podané žaloby je to, že v daném případě žalovaný označil důkazní návrh žalobce spočívající ve vyslechnutí policistů za nadbytečný a důkazní návrh na vyžádání a provedení příkazového bloku nevypořádal vůbec. Žalobce uzavřel, že stav, kdy správní orgány ve správním řízení odmítly provést výsledky policistů (i jakékoliv jiné důkazy), přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí označil výsledek policistů za nadbytečný, aby se následně ve vyjádření k žalobě domáhal jejich výsledku soudem, je projevem svévole a účelovosti postupu žalovaného.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Součástí správního spisu je vyplněný formulář oznámení o přestupku ze dne 1. 7. 2020, podle kterého žalobce v tento den v čase 15:46 hodin na dálnici D6 v úseku 10 km ve směru jízdy na Prahu řídil osobní motorové vozidlo X, X a hlídka naměřila rychlost jízdy vozidla žalobce 174 km/h (před odečtením odchylky). Kolonka vyjádření a podpis řidiče je nevyplněná. Dále jsou ve spise založeny evidenční karta řidiče (obsahuje čtyři záznamy přestupkového jednání, z roku 2020 neobsahuje žádný záznam), osvědčení o odborné přípravě a obsluze silničních rychloměrů, ověřovací list rychloměru a záznam o přestupku.
6. Z úředního záznamu ze dne 10. 7. 2020 se podává, že policejní hlídka prováděla na dálnici D6 na 0 – 31 km oboustranně kontrolu, při které zastavila osobní motorové vozidlo X, X, které řídil žalobce. Následně hlídka sdělila žalobci, že v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h mu byla naměřena (po odečtu odchylky) rychlost 168 km/h. Žalobce požadoval vyřešení přestupku ve správním řízení. Na místě bylo sepsáno oznámení přestupku, které žalobce nepodepsal a ani se k věci nevyjádřil.
7. Příkazem ze dne 10. 11. 2020 uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu pro porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, tím, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o nejméně 38 km/h. Za spáchání přestupku uložil správní orgán I. stupně žalobci správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč. Proti příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě blanketní odpor. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení předvoláním k ústnímu jednání a k seznámení se s doplněným spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Ústní jednání bylo nařízeno na 28. 1. 2021. Žalobce se jednání nezúčastnil. Dne 2. 2. 2021 doručil správnímu orgánu I. stupně stížnost proti postupu správního orgánu dle § 175 správního řádu. Ve stížnosti uvedl, že se v 8:55 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem účasti na ústním jednání, budova však byla uzamčena. Současně žalobce neměl možnost kontaktovat oprávněnou úřední osobu prostřednictvím mobilního telefonu, neboť jeho baterie byla vybitá. V důsledku uvedených skutečností tak správní orgán žalobci znemožnil účast na jednání, neboť nedostal své povinnosti vytvořit žalobci jakožto účastníkovi řízení takové podmínky, aby se jednání mohl zúčastnit. Dle protokolu ze dne 24. 5. 2021 proběhlo opakované ústní jednání o přestupku bez přítomnosti žalobce, který byl řádně předvolán.
8. Dne 17. 6. 2021 se žalobce seznámil se spisovým materiálem, přičemž při tomto úkonu požádal o zhotovení fotokopii části spisu. Správní orgán I. stupně mu vyhověl. Žalobce

současně požádal o stanovení lhůty k písemnému vyjádření se k podkladům, k čemuž mu správní orgán I. stupně stanovil lhůtu do 25. 6. 2021.

9. Správní orgán I. stupně obdržel dne 28. 6. 2021 sdělení, ve kterém žalobce uvedl, že uhradil pokutu policistům na místě, vyřízení věci příkazem na místě zakládá překážku věci rozhodnuté a správní orgán I. stupně tak vůbec nebyl oprávněn ve věci vést řízení a znovu rozhodnout. Následně správní orgán I. stupně vyzval žalobce k prokázání tvrzení o tom, že byl přestupek vyřízen příkazem na místě a na místě uhrazen, a to doložením pokutového bloku či jiným hodnověrným způsobem. Správní orgán I. stupně si dále obstaral výpis z evidenční karty žalobce, ve které není od roku 2014 evidován žádný přestupek. Žalobce poté k výzvě správnímu orgánu I. stupně sdělil, že kopii příkazového bloku nemá a žádný zákon mu neukládá povinnost jej uchovávat. Dále konstatoval, že důkazem je příkazový blok a výslech policistů.
10. Dne 27. 8. 2021 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání téhož přestupku, jako ve výše uvedeném příkazu ze dne 10. 11. 2020. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odkazuje správní orgán I. stupně na povinnost orgánů policie zasílat oznámení o uložení pokuty příkazem na místě obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, kterou stanoví § 128 odst. 3 zákona o silničním provozu. Údaje uvedené v Centrálním registru řidičů (dále jen „registr řidičů“) jsou nadány presumpcí správnosti a jsou pro správní orgán závazné, pokud není prokázáno, že jsou nesprávné. Vzhledem k tomu, že žalobce svým podáním zpochybnil údaje uvedené v registru řidičů, přesunulo se v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-35 důkazní břemeno na jeho stranu a bylo pouze na žalobci, aby své tvrzení prokázal. Jelikož správnímu orgánu žádný důkaz o pravosti svého tvrzení nedoložil, ve spisovém materiálu je několikrát uvedeno, že žalobce od počátku žádal o projednání před správním orgánem a ve své kartě řidiče žalobce nemá vyřešení přestupku ze dne 1. 7. 2020 příkazem na místě zaevidováno, správní orgán nemá pochybnosti o tom, že k vyřízení přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu nedošlo příkazem na místě a nelze tedy uznat námitku porušení právní zásady *ne bis in idem*, neboť ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3) zákona o silničním provozu zjevně dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Provedení dokazování svědeckou výpovědí zakročujících policistů správní orgán I. stupně považuje za nadbytečné a tvrzení žalobce za obstrukční.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. V doplnění odvolání zopakoval své stanovisko ohledně duplicity správních řízení ve věci téhož přestupku a dále žalobce nesouhlasil s tvrzeními správního orgánu I. stupně, že by rozporoval údaje uvedené v centrálním registru řidičů. Poukázal na to, že informace o obsahu centrálního registru řidičů se objevila poprvé až v prvostupňovém rozhodnutí.
12. V napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na výsledek kontrol výpisu v evidenční kartě řidiče (žalobce) provedených dne 7. 10. 2020 a dne 15. 7. 2021, při kterých správní orgán I. stupně opětovně shledal, že do evidenční karty nebyl po dni 17. 2. 2014 zanesen žádný nový záznam. Shodně se správním orgánem I. stupně žalovaný konstatoval, že výslech policistů je v souvislosti s jimi předloženou spisovou dokumentací k oznámení přestupku správnímu orgánu I. stupně nadbytečný. Správní orgán I. stupně podle žalovaného rozhodoval na základě stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tj. v souladu s § 3 správního řádu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. I z toho důvodu soud nepřistoupil k navrženému důkazu výsledkem členů policejní hlídky.

Posouzení žalobních bodů

15. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný přezkoumatelným způsobem nevysvětlil neprovedení důkazu výsledkem policistů a důkazním návrhem na provedení pokutového bloku se žalovaný vůbec nezabýval. Správní orgány tak neúplně zjistily skutkový stav.
16. Podle § 92 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, je-li příkazem na místě ukládána pokuta nebo peněžitá záruka za plnění povinnosti, obdrží obviněný příkazový blok. Podpisem příkazového bloku obviněným se příkaz na místě stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím. Nemůže-li obviněný peněžitou povinnost na místě splnit, vydá se mu příkazový blok na peněžitou povinnost na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení, o lhůtě splatnosti a o následcích nezaplacení.
17. Podle § 124 odst. 11 písm. d) zákona o silničním provozu policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že projednává příkazem na místě přestupky podle tohoto zákona.
18. Podle čl. III odst. 1 věta první pokynu č. MF-15 o stanovení druhů příkazových bloků a o jejich evidenci, č. j. MF-14125/2017/3901-1, evidence příkazových bloků bude prováděna zvlášť podle jednotlivých druhů příkazových bloků a takovým způsobem, aby byla zajištěna její průkaznost a umožněna zpětná kontrola nakládání s příkazovými bloky.
19. Podle § 77 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky nikdo nemůže být obviněný z přestupku za skutek, o němž již bylo v jiném řízení proti téže osobě pravomocně rozhodnuto.
20. V projednávaném případě soud nejprve upozorňuje na specifickou situaci, že mezi žalobcem a žalovaným není sporné spáchání přestupku, ale toliko skutečnost, zda byl již žalobce za spáchaný přestupek potrestán (zda byl přestupek projednán v rámci příkazu na místě, či nikoli). Klíčové pro posouzení věci je tak posouzení otázky, zda žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci a unesl důkazní břemeno k prokázání skutečnosti (naplnění jedné z podmínek řízení), že žalobce nebyl za spáchaný přestupek již potrestán příkazem na místě.
21. Je třeba připomenout, že správní orgán není důkazními návrhy vázán, je však povinen provést ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 věta druhá správního řádu). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, tedy i v řízení o přestupku, je správní orgán i bez návrhu povinen zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka řízení (§ 50 odst. 3 věta druhá správního řádu). V takovém řízení se tak plně uplatní odpovědnost správního orgánu za zjištěný skutkový stav (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6 As 196/2018-30). Pokud žalobce

předestřel konkrétní alternativní verzi, která by mohla skutkové závěry relevantně zpochybnit, a kterou bylo možné prověřit, bylo povinností správního orgánu tak učinit.

22. Soud dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-1, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS, podle kterého platí, že „*pokud krajský soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku nepostupovaly v souladu s požadavkem na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může v souladu s § 52 a § 77 s. ř. s. učinit porovnáním nových tvrzení s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových, resp. nově navrhaných. Přitom platí, jak bylo uvedeno shora, že smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]“ K tomu soud doplňuje, že zásadnost doplnění skutkového stavu se týká dvou aspektů: a) zda ve vztahu ke skutečnosti, k níž má být dokazování doplněno, doposud učinil správní orgán jen zcela nedostatečné dokazování, takže doplnění dokazování je podstatného charakteru; b) zda je skutečnost, k níž má být dokazování doplněno, stěžejní pro posouzení celé věci. V případě, že by mělo být doplňováno dokazování ve vztahu ke stěžejní skutečnosti, k níž správní orgán učinil zcela nedostatečné dokazování, vyžaduje zjištěný skutkový stav nepochybně zásadní doplnění (srov. komentářovou literaturu: KÜHN, Z. KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 622)..*
23. Existencí překážky řízení nastává situace, kdy nelze správní řízení zahájit ani vést, resp. v již (nesprávně) zahájeném řízení pokračovat. K překážkám řízení, kterými jsou tzv. litispendece a překážka *rei iudicatae*, má povinnost správní orgán přihlédnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 6. 2011, č. j. 15 Ca 12/2009-50) a jsou důvodem pro zastavení již zahájeného správního řízení (srov. komentářovou literaturu k § 77 zákona o odpovědnosti za přestupky Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, 916 s.)
24. Nejvyšší správní soud k usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, připojil tyto právní věty:
„I. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).
II. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní.“
25. Žalobce již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně namítal, že byla věc vyřízena příkazem na místě a pokutu uhradil policistům na místě. Správní orgán I. stupně následně vyzval žalobce, aby předložil ke svému tvrzení důkaz, kterým by toto tvrzení prokázal. Žalobce navrhoval jako důkaz výslech zasahujících policistů a dále provedení příkazového bloku. Je třeba poukázat na to, že žalobce zpochybnil popis šetření přestupku tak, jak byl zaznamenán policisty v oznámení o přestupku (resp. v úředním záznamu). K tomuto má zdejší soud za to, je plně aplikovatelná judikatura, která se použije v případě zjišťování skutečností z úředních záznamů.

26. Oznámení o přestupku, resp. úřední záznam policistů má charakter nikoli důkazu, ale toliko podkladu rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49). Přípustností úředních záznamů se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30 odst. 20, kde uvedl, že „[d]řívější obecné judikatorní pasáže o absolutní nepřípustnosti úředního záznamu jako důkazu tato aktuální judikatura vykládá tak, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy (viz např. č. j. 10 As 25/2014-48). Judikatura proto setrvává na povinnosti vždy vyslechnout zasahující policisty v situacích, v nichž o přestupku nebyl a často s ohledem na jejich povahu ani nemohl být pořízen exaktní doklad typu fotografie z měřicího zařízení nebo videozáznam (přestupky typu držení telefonu za jízdy, nepřipoutání se bezpečnostním pásem atd.). V těchto věcech jde o situace, v nichž jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. V takových případech tvrzení proti tvrzení musí správní orgán policisty vždy vyslechnout jako svědky. Naopak se nesmí spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné, nicméně pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující (srov. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, body 10-11). Policisty je tedy nutno vyslechnout vždy v situacích, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz.“ Platí tak, že v situaci, kdy účastník řízení nezpochybní skutková zjištění vyplývající z úředního záznamu, resp. oznámení přestupku, a v situaci, kdy se jedná o přestupek, o jehož spáchání není typicky pořizován další doklad, je přípustné, aby správní orgán vycházel při zjištění skutkového stavu toliko z oznámení přestupku, resp. úředního záznamu a není nutné vyslýchat policejní hlídku. V situaci, kdy účastník řízení zpochybní skutkový stav zjištěný z těchto podkladů, je povinností správních orgánů vyslechnout zasahující policisty jako svědky.
27. V projednávané věci se nejednalo o přestupek, o jehož spáchání by nebyl pořizován další doklad, ovšem toto není ani podstatné, neboť žalobce ani v přestupkovém řízení nerozporoval, že se přestupku dopustil. Podstatné je tedy to, že byla zpochybněna skutečnost, která se týkala výhradně toho, jakým způsobem vyřešila policejní hlídka přestupkové jednání s žalobcem, tj. zda skutečně byl přestupek vyřešen příkazem na místě, či nikoli. Pro zjištění a ověření těchto skutečností tak nejsou podstatné ostatní důkazy, které policejní hlídka shromáždila (výstup z rychloměru a další listiny, které jsou podstatné toliko pro prokázání spáchání konkrétního přestupkového jednání, které spočívalo v překročení nejvyšší dovolené rychlosti). Způsob, jakým byl přestupek s žalobcem vyřešen, vyplývá toliko z oznámení přestupku (úředního záznamu), ve kterém bylo uvedeno, že žalobce považoval vyřešení přestupku ve správním řízení.
28. Ohledně průběhu vyřešení přestupku policejní hlídkou pak nemůže nic najisto prokázat výpis z evidence řidičů, neboť záznamy v evidenci řidičů se provádějí mj. i na základě splnění oznamovací povinnosti o spáchání přestupku. Výpis z evidence řidičů přímo neprokazuje okolnosti, za nichž probíhalo zaznamenání/vypořádání přestupku žalobcem. O průběhu kontroly může svědčit např. záznam pořizovaný hlídkou v průběhu zásahu, případně výsledky policistů (přičemž tento důkaz žalobce navrhoval). Za daného skutkového stavu tak nebylo možné uzavřít, že by se jednalo v souvislosti s výsledkem policistů o důkaz nadbytečný, neboť správní orgán I. stupně měl k dispozici toliko úřední záznam, který obsahoval popis průběhu zásahu policejní hlídky, ovšem tento průběh žalobce již ve správním řízení zpochybnil. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný mohl považovat výsledek policejní hlídky za nadbytečný, pokud by z jiného provedeného důkazu (nikoli ovšem z

úředního záznamu) bylo možné zjistit okolnosti řešení přestupku policejní hlídkou (např. z video záznamu o průběhu zásahu, existoval-li by takový záznam).

29. Zároveň žalobce navrhoval, aby správní orgán I. stupně provedl důkaz příkazovým blokem byť s výhradou, že svou část příkazového bloku neuchoval. Ze správního spisu ovšem nevyplývá, že by správní orgán I. stupně nebo žalovaný jakkoli ověřoval, zda byl pokutový blok za projednávaný přestupek vydán. Nebylo-li by tvrzení žalobce pravdivé, nemohl být ani pokutový blok vydán a nebyl by evidován. Přičemž platí, že správní orgány mají povinnost pokutové bloky evidovat takovým způsobem, aby byla zajištěna její průkaznost a umožněna zpětná kontrola nakládání s příkazovými bloky. Skutečnost, že sám žalobce nepředložil svou část příkazového bloku, nebyla překážkou pro provedení důkazu příkazovým blokem, neboť příslušné části příkazového bloku, byl-li by vystaven, by měly správní orgány ve své dispozici.
30. Žalobcem tvrzená skutečnost, že již pokutu uhradil na místě policistům, se sice nejeví jako pravděpodobná, zároveň se ovšem nejedná o tvrzení zcela absurdní nebo nereálné. Správní orgány tak nemohly vycházet toliko z obsahu úředního záznamu, který získaly od policejní hlídky, neboť právě skutečnost uvedená v tomto úředním záznamu byla zpochybněna, a to nikoli zcela nepravděpodobným průběhem děje. Správní orgány navíc měly ve své dispozici možnosti, jak tvrzenou skutečnost ověřit, přičemž i žalobce navrhoval provedení důkazů, které mohly jeho tvrzení prokázat, případně vyvrátit. V souvislosti s provedením důkazu příkazovým blokem se pak ani správní orgán I. stupně ani žalovaný nikterak nezabývaly tím, zda byl příkazový blok vydán a nepokusily se ho ani jako důkaz zajistit. Navíc se ve svých rozhodnutích ani nijak s tímto důkazem nevypořádaly, čímž zatížily své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, neboť nevysvětlily, z jakého důvodu tento navržený důkaz nebyl proveden.
31. V souvislosti s výsledkem policistů pak uvedly, že se jedná o důkaz nadbytečný, ovšem jak soud uvedl již výše, v situaci, kdy účastník řízení zpochybní skutkový stav zjištěný z podkladů rozhodnutí (zde skutkový stav týkající se splnění podmínky řízení – neexistence překážky věci rozhodnuté), nemůže vycházet toliko z obsahu tohoto úředního záznamu a je povinen (případně) vyslechnout zasahující policisty jako svědky, kteří mohou vypovědět o okolnostech proběhlého zásahu (nezajistí-li správní orgán jiný důkaz, ze kterého skutečnosti o průběhu řešení přestupku přímo vyplývají). Je tedy na správních orgánech, aby v případě, že je zpochybněn vlastní průběh zásahu policistů, resp. způsob, jakým byl tento zásah ukončen (příkaz na místě/sepis oznámení o přestupku), vyhodnotily, jakými dalšími důkazy mohou být ozřejměny okolnosti průběhu tohoto zásahu. Zároveň soud poukazuje na to, že se jedná o skutečnost, která je podstatná pro posouzení celé věci, neboť na zjištění skutečnosti, zda již nebylo o přestupku žalobce pravomocně rozhodnuto, závisí posouzení dalšího postupu.
32. V závěru pak soud poukazuje na podstatnou skutkovou okolnost, a to, že žalobce nepodepsal ve správním spise založené oznámení přestupku. Pokud by žalobce uvedené oznámení o přestupku podepsal a vyjádřil tím souhlas s předáním věci správním orgánům, jednalo by se bezesporu o skutečnost svědčící o tom, že přestupek nebyl ukončen vydáním příkazu na místě. Avšak v nyní projednávané věci měl žalovaný k dispozici toliko nepodepsané oznámení přestupku a úřední záznam předestírající skutkovou verzi průběhu řešení přestupku policisty, přičemž tato skutková verze byla žalobcem zpochybněna.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Soud shledal žalobu důvodnou, neboť je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože žalovaný neuvedl důvody, pro které neprovedl žalobcem navržený důkaz příkazového bloku, přičemž se nejedná o situaci, že byl navržený důkaz ve věci zjevně nerelevantní [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dále je napadené rozhodnutí nezákonné, protože skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí (skutečnosti ohledně neexistence věci rozhodnuté) vyžadují zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. Žalovaný je v dalším řízení povinen zabývat se důkazním návrhem žalobce na provedení příkazového bloku tak, aby bylo zřejmé, v případě, že nevyhoví tomuto důkaznímu návrhu, z jakého důvodu tento důkaz neprovedl. Dále je žalovaný povinen v dalším řízení doplnit dokazování takovým způsobem, aby zjistil způsob vyřešení přestupku policejní hlídkou s žalobcem takovým způsobem, o němž nebudou důvodné pochybnosti, tedy aby dostatečně zjistil, zda byl přestupek projednán příkazem na místě, anebo zda žalobce požadoval projednání přestupku ve správním řízení.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby a replika k vyjádření žalovaného podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměnu je proto nutno navýšit o 2 714 Kč odpovídající sazbě této daně ve výši 21 %. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. 5. 2023

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
samosoudkyně